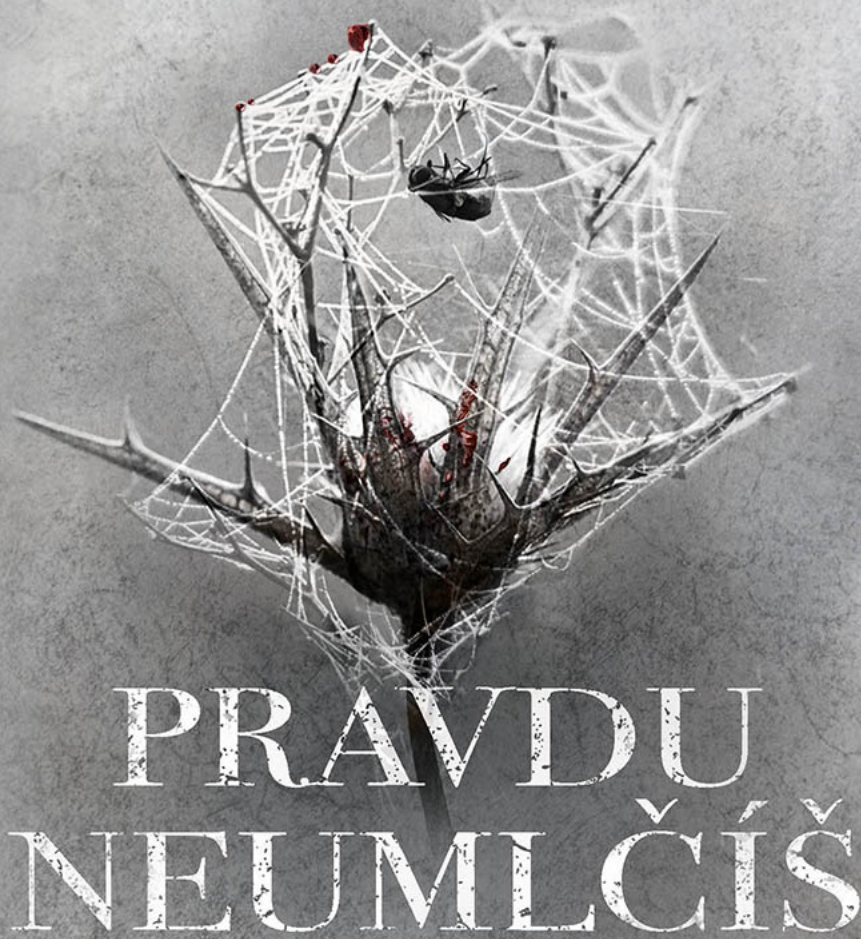

JANE ISAACOVÁ

PRAVDU NEUMLČÍŠ

DRUHÝ PŘÍPAD HELEN LAVERYOVÉ

≡ KNIHA ZLIN

Pravdu neumlčíš

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Jane Isaacová
Pravdu neumlčíš – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

PRAVDU
NEUMLČÍŠ

JANE ISAACOVÁ

PRAVDU
NEUMLČÍŠ

DRUHÝ PŘÍPAD HELEN LAVERYOVÉ

≡ KNIHA ZLIN

Poděkování

Tento román jsem dokončila jen díky pomoci mnoha lidí. V první řadě bych ráda poděkovala Davidovi z Rutland Minis, který si v dobrém rozpoložení toho střeďečného rána loňského roku vyslechl můj telefonát s dotazem na velikost úložného prostoru ve dveřním panelu automobilu značky Mini. Jeho znalosti a rady pro mě byly velmi cenné a jakékoli případné omyly nebo chyby, které se v knize vyskytují, jsou čistě mé vlastní.

Poděkování patří také mému dobrému příteli a bývalému detektivnímu superintendantovi Glynu Timminsovi, který mi věnoval svůj čas a umožnil mi nahlédnout pod pokličku policejní práce, a to i na těch nejvyšších postech. Příště tě zvu na oběd já.

Měla jsem to štěstí, že jsem si mohla pohovořit s doktor-kou Jenny McGillionovou, jež mi poskytla několik cenných rad a náhled do psychologie jedné z postav. Děkuji za váš čas a vaši upřímnost.

Mým čtyřem prvním čtenářům: Susan Harris Dorseyové, Rebecca Bradleyové, Kevu Wooldridgovi a Kate Andersonové. Velmi si cením vaší zpětné vazby, pomohla mi příběh vybrousit až do dnešní podoby.

Velké díky patří také Lauren Parsonsově, Tomu Chalmersovi, Lucy Chamberlainové a všem ostatním členům úžasného týmu

JANE ISAACOVÁ

z nakladatelství Legend Press za to, že v můj román věřili a dali mu šanci a byli mi po celou dobu až do jeho vydání velkou oporou.

Mám štěstí na báječné přátele a skvělou rodinu, bez jejichž podpory a pomoci bych se na této cestě neobešla: Dionne Lister, Bernadette Davies, Ema Thompson, Peter Arnold, Stephanie Daniels, Jean Bouch a Derek Archer.

Především bych však ráda poděkovala Davidovi a Elle – děkuji vám opravdu za všechno.

Derekovi a Penny, dvěma skutečně výjimečným lidem.

Kapitola první

Eva Carradinová se pohodlně opřela do židle a vyčkávala, až naskočí obrazovka počítače.

Nohou si při tom podupávala do rytmu. Okno vedle ní bylo zatemněné zelenými sametovými závěsy. Malá stolní lampička společně s plynovým krbem a rozsvíceným displejem notebooku vytvářely v místnosti tlumený odstín, sotva dostačující k tomu, aby viděla na tlačítka klávesnice.

Na obrazovce před ní se objevila Naomina tvář. Nevyměnily si žádné zdvořilostní fráze. Žádná gesta. „Já už takhle dál nemůžu.“

Evě se sevřel žaludek. Upřeně hleděla na kamarádčinu pokrivenou tvář. „Naomi, nech toho... Řekly jsme si, že o tom nebudeme mluvit. Slíbily jsme si to.“ Obraz na notebooku se zatřepotal, když se Naomi natáhla pro skleničku červeného a hlasitě se z ní napila. Za jejími zády dramaticky stoupaly a klesaly ostré tóny vážné hudby. „Jak bylo v práci?“

Naomi potřásla hlavou. „Je to beznadějný. Nemůžu se na nic soustředit.“ Sklenice hlasitě ťukla, když ji zase položila na stůl.

Eva sebou leknutím trhla. „Měla by ses trochu vzpamatovat.“ Zhluboka se nadechla. „Všechno bude v pořádku.“

„A co když ne?“

Naomi se prudce ohlédla. Na zlomek vteřiny se zarazila a pozorně naslouchala.

„Naomi, co se děje?“

Otočila se zpátky na Evu. „V domě někdo je...“

Na obrazovce se zničehonic objevila ruka v rukavici a zakryla Naomi ústa. Napnutá kůže na lících kostech prozrazovala, jakou silou svírá její tvář.

Eva zůstala v hrůze zírat na počítač. „Naomi?“

Naomina tvář se ztratila z obrazovky. K Evě doléhaly jen tlumené rány a před jejími zraky se míhaly nezřetelné pohyby. Změť hlasů doprovázely klidné tóny Beethovenovy „Symfonie č. 6“, které se stále ještě linuly ze zadní části místnosti. Celé to působilo tak surrealisticky, téměř zpomaleně, jako by se vše odehrávalo pod vodou.

Evě se sevřelo hrdlo. Naklonila se blíž. „Naomi!“

V dálce se zablesklo. Kdosi se přiblížil k obrazovce. Objevila se tatáž ruka...

Ruka se přibližovala a Evu přepadl ochromující pocit strachu. V momentě, kdy se po ní ruka natáhla, prudce ucukla. Náhlý příval adrenalinu dodal energii všem svalům jejího těla. Židle se s ní převrhla a ve snaze dostat se co nejdále od obrazovky počítače s sebou Eva strhla hrnek s kávou a hromádku časopisů. Přes otevřené okno Skypu se naposledy mihl nějaký stín, pak obrazovka ztmavla.

Naomi! Eva pocítila palčivou bolest v bedrech. Přitiskla si ruku na záda.

Co mám dělat? Volat záchranku? Nebo policii? Ne! Policii ne. Rozhodně ne policii...

O deset minut později otevřela Eva domovní dveře a nervózně se rozhlédla po ulici. Kolem dokola bylo vše pokryté sněhovou peřinou. Ledový vzduch ji štípal na každém obnaženém

kousku kůže. Proběhla kolem javoru před domem. Jeho větve se zuřivě komíhaly v neúprosném větru. Než za sebou zamkla dveře, uložila zavazadlo do kufru a bezpečně usedla za volant, zuby jí nekontrolovatelně drkotaly zimou.

Otřela si dlaní čelo a odhrnula prameny vlasů z obličeje. Z kapsy vytáhla mobilní telefon v zoufalé snaze vytočit už bůhví pokolikáté Naomino číslo. Telefon vyzváněl naprázdno. Poprvé, podruhé, potřetí... Po šestém zazvonění se spustil záznamník a v tom okamžiku už se všechny svaly na Evině ruce prudce chvěly.

Podívala se na hodinky. Sanitka už by tam měla být. Eva potřebovala Naomi vidět, ujistit se, že je v pořádku. Ale jet až tam by mohlo znamenat... Po zádech jí přeběhl mráz. Vytočila jiné číslo a zaklela, když se i tentokrát ozvala hlasová schránka. Sakra, Julesi! Přece tam musí být. Slíbil to.

Přerývaně se nadechla a nastartovala. Čekala ji pěkně dlouhá noc.

Kapitola druhá

Detektiv šéfinspektorka Helen Laveryová si promnula čelo a přinutila se znovu se podívat na fotografii šestnáctiletého Kierana Harveyho zvětšenou přes celou obrazovku počítače. Tělo stočené do fetální polohy, ruce natažené do stran a nádherné blond vlasy nasáklé krví.

Jedním kliknutím se přesunula na další fotografii. Leon Stratton zdaleka nevypadal na svých sedmnáct, jeho pružné tělo zkroucené na asfaltu s paží nepřírozně zaklíněnou pod ním, uprostřed hrudníku zející díra.

Pokaždé když se na ty snímky podívala, sevřel se jí žaludek. Při pohledu na Kierana se jí zdálo, že se dívá na Matthewa, a Leon jí svými tmavými vlasy a štíhlou postavou připomínal Roberta. Její vlastní chlapci – jen o pár let mladší než ty dvě mrtvé tělesné schránky.

Natočila fotografie na obrazovce, jako by jí pohled z jiného úhlu mohl přivést na novou stopu, pomohl jí odhalit něco, čeho si ještě nevsimli. Spojovalo je prostředí, ze kterého pocházeli, ale vražedná zbraň nalezena nebyla. K oběma střelbám došlo před rokem v Roxtenu, v rozmezí jednoho měsíce. Navzdory obrovskému úsilí se však policii doposud nepodařilo vypátrat možného pachatele těchto činů.

Helen si masírovala zátylek. Prověřování odložených případů vražd z hloubi duše nenáviděla. Palčivý pocit nespravedlnosti se jí pokaždé zaryl pod kůži a plížil se tam jako červ, který se snaží najít cestu ven.

Tlak ze strany tisku byl stále intenzivnější. Případ patnáctileté Germaine Longové, zastřelené před dvěma týdny na předměstí Londýna, byl pro novináře záminkou k tvrzení, že se ve Spojeném království stupňují počty zločinů se střelnými zbraněmi páchaných gangy.

Ve snaze uklidnit veřejnost vydal ministr vnitra prohlášení, že je počet incidentů souvisejících s použitím střelné zbraně na nejnižší úrovni za posledních dvacet let. Tisk zahnaný do kouta však kolem sebe začal zběsile kopat. Vybičoval veřejnost k zuřivosti a přinutil nově zvoleného policejního komisaře, aby se zaměřil na všechny nevyřešené případy, při kterých byla použita střelná zbraň. Potřebovali výsledky – a to co nejrychleji.

Opět se zadívala na fotografie a přemýšlela, co snímky spojuje. Oba chlapi již měli záznam za loupežné přepadení a držení marihuany. Zpravodajská služba je informovala, že byli napojeni na skupinu, která si říká „East Side Boys“ a která je podezřelá z rozsáhlé majetkové trestné činnosti v oblasti Roptenu. Otevřela si na notebooku mapu.

Ropten kdysi býval malebnou vesničkou na okraji Hamptonu, dokud ho město ve střední Anglii zcela nepohltilo. V sedmdesátých letech totiž oblast zaplavili přistěhovalci a bylo nutné vyrovnat se s přílivem obyvatelstva vytlačeného z přelidněného Londýna. Aby se maximálně využil dostupný prostor, byl vybudován několik nových moderních sídlišť pověřen jeden ze současných architektů. Sídlištěm s honosnými názvy „The Royal Albert“ a „The Queen Victoria“ se později začalo obecně přezdívat „králíkárný“ a spleť průchodů se zadními vchody jim rozhodně nepřidávala na bezpečnosti.

Když se v 80. letech minulého století začaly v rámci úsporných krizových opatření utahovat šrouby, stáhla se nad Roxtenem černá mračna a neslavná fáma králíkáren se propadla do ještě větších temnot.

Helen zívla. A právě králíkárnny byly tím místem, odkud oba chlapi pocházeli a kde také došlo k oběma vraždám. Ona sama v Roxtenu odsloužila jeden celý rok své desetileté kariéry u policie na pozici seržanta zásahové jednotky, takže věděla mnohem lépe než kdokoli jiný, že dopracovat se mezi obyvateli sídliště k nějakým důkazům bude prakticky nemožné.

Protáhla se a podívala se na hodinky. Za deset minut půl deváté. Pohledem zavadila o fotografii v rustikálním rámečku na rohu stolu. Vzala ji do ruky, prstem obkreslila obrys svého zesnulého muže a její hruď zaplavil známý toužebný pocit. Na krátký okamžik se zamyslela, jak by nejspíš vypadal její život, kdyby před deseti lety tak náhle nezemřel. Určitě by netrávila večery zavřená ve své pracovně, aby se po práci rychle podívala na poslední zprávy a pak se odebrala sama do postele.

Chod jejich myšlenek přerušilo bzučení mobilu.

„Šéfinspektorko, tady inspektor Staples z dispečinku. Máme tu nahlášené tělo mladé ženy na Brooke Street číslo 8 v Hamptonu. Příčinou úmrtí je střelné poranění hrudníku.“

Brooke Street se nacházela nedaleko hamptonské hlavní třídy v centrální části města. Ulici lemovaly řadové cihlové domky, jejichž vchodové dveře vedly přímo na úzký pruh chodníku. V okamžiku, kdy Helen dorazila na místo, panoval zde již čilý ruch. Policejní vozy byly zaparkované po obou stranách tak, aby bránily vjezdu do ulice. Průjezd před domem zatarasila sanitka. Uniformovaní policisté obcházelí okolní řadovky ve snaze najít možné svědky a svědomitě si zapisovali jejich výpovědi. Navzdory nevlídnému počasí se to tu jen hemžilo zvědavými

sousedy, kteří se zoufale snažili dopátrat toho, co se v jejich ulici stalo. Helen si všimla dokonce i několika místních novinářů, kteří obcházeli kolem, a zvedla útrpně oči k nebi. Dnes byli supi obzvlášť rychlí.

Spěšně proklouzla mezi přítomnými zvědavci a skrze obláčky kouře, které jim šly od pusy, se prodrala až k číslu osm. Z deště už byl mezitím sníh, husté vločky se snášely z nebe jako peříčka. Jeden by jen těžko uvěřil, že je polovina března a za pár týdnů se bude posunovat čas.

Kývla na uniformovaného policistu u vchodu budovy číslo osm a zamávala mu před očima odznakem. Když viděla, jak podupává nohama a dýchá si do dlaní, aby se alespoň trochu zahřál, bylo jí ho upřímně líto. Dobře si vzpomínala, jak kdysi ještě ve zkušební době musela sama několikrát hlídkovat u místa činu. Než ji někdo konečně přišel vystřídat, byla vždy unuděná až k smrti a zoufale si potřebovala dojít na záchod.

Chvilí trvalo, než se nasoukala do jednorázové kombinézy a zapsala se do protokolu, a pak už mohla vstoupit do domu. Do nosu ji okamžitě uhodil pach spáleného uhlí. Podobný zápach je ve vzduchu cítit po nočním ohňostroji. Když překročila práh, pod nohama jí křupaly skleněné střepey. Rozhlížela se kolem sebe a snažila se nevšímát si té spouště. Místnost připomínala válečnou zónu. Hedvábné závěsy v krémové barvě byly potřísněné krví. Všude byly poházené měkké černé polštářky. Černý kožený koberec ležel zmuchlaný v rohu pokoje. Na lesklé laminátové podlaze před krbem leželo roztráštěné zrcadlo, takže už bylo jasné, odkud se tu vzaly všechny ty střepey. Všeobecné zkáze se podařilo uniknout snad jen klavíru z palisandrového dřeva, na kterém se odrazil lesk světla na vzdálené stěně místnosti.

Její pohled spočinul na těle mladé ženy, jež leželo pokroucené na podlaze v rohu pokoje vedle starého psacího stolu a převržené židle. Obličej a ramena jí pokrývaly prameny ohnivě

zrzavých vlasů splených zaschlou krví. Stěna za ní byla posetá rudými cákanci.

Vyšetřovatelé se na místě činu pohybovali čile jako armáda bílých mravenců. Pokývnutím hlavy některé z nich pozdravila, pak zamířila přímo k tělu a podřepla si, aby si ho mohla prohlédnout zblízka. Pod prameny vlasů, které částečně zakrývaly obličej, se leskly zelené oči. I přes fialové skvrny na tváři a rozsekнутý ret bylo zřejmé, že to musela být velice přitažlivá žena. A také byla velmi mladá. Helen při tom pomyšlení bodlo u srdce.

Oběť měla pokrčené nohy a pravou ruku rozpaženou do strany. Na sobě měla černé džíny a volné tílko, v jehož středu byly zřetelné díry po dvou střelných ranách. Jen malý kousek látky na spodním lemu a na jednom z ramínek prozrazoval jeho původní limetkově zelenou barvu.

Helen ucítila přítomnost jiné osoby a vzhledla k mohutné postavě, která se nad ní tyčila. Seržant Sean Pemberton byl téměř tak široký jako vysoký a jeho lysá hlava zářila pod jasným osvětlením místnosti.

Pokynul jí na pozdrav. „Zdravím, šéfinpektorko,“ zavrčel svým typickým přízvukem, který prozrazoval jeho yorkshirské kořeny.

Helen se postavila, ale svou výškou mu nesahala ani po ramena. „Zdravím vás, Seane.“

Poté, co se Seanem Pembertonem loni spolupracovala na jednom případě, vybojovala si jeho zařazení na pozici seržanta na oddělení vražd a závažné trestné činnosti. Pemberton byl zkušený detektiv, který si nebral servítky a svým přístupem k policejní práci jí připomínal jejího zesnulého otce Jamese Laveryho, jenž před svým odchodem do důchodu patnáct let řídil vyšetřování vražd.

„Děkuji, že jste tu zatím všechno zařídil,“ kývla hlavou směrem do místnosti. „Co víme o oběti?“

Otočil stránky zápisníku, který držel v ruce. „Jmenuje se Naomi Spenceová. Podle souseda odnaproti tu žila několik let. Vystudovala cestovní ruch, pracovala v hotelu Memington Hall jako organizátorka akcí. Zatím u nás nemá žádný záznam. Pravděpodobnou příčinou smrti bude střelné poranění hrudníku, i když vše nasvědčuje tomu, že se dost urputně bránila. Konstábl Havant byl na místě jako první. Dříve pracoval na oddělení střelných zbraní. Podle jeho názoru velikost střelných ran odpovídá ruční zbrani malé ráže.“

Helen si tělo znovu prohlédla. „Jsou vidět dvě střelné rány, ale jen jedna vyšla ven, což znamená, že musely být vystřeleny nejméně dva náboje,“ pokračoval Pemberton. „Je možné, že druhý zůstal někde zaseknutý, ale to potvrdí až pitva. Nábojnice se nám zatím najít nepodařilo.“

Podívala se směrem, kterým ukazoval, a uviděla kulku zaseknutou do podlahové lišty, kterou kdosi zrovna pečlivě fotografoval ze všech možných úhlů. „Dobře, zajistěte, aby se dostala co nejdřív na balistiku,“ požádala ho Helen. Potom ztišila hlas: „Zkuste promluvit s tím vaším kámošem ve zkušebně, jestli by to nešlo trochu urychlit.“

„Jasně,“ přikývl.

„Nějaké známky vloupání?“ zeptala se opět normálním tónem.

„Nevypadá to, zkontrolovali jsme přední i zadní vchod. Když policie dorazila na místo, byly oba zamčené. Policisté museli sami dveře vypáčit.“

„Takže by to mohlo znamenat, že útočnicka znala?“

„Pokud se sem nedá vniknout nějakým jiným způsobem...“ Nakrčil nos a přikývl. „Odsud se dostali bez problémů. Na vchodových dveřích je jen starý zámek.“

„A co klíče?“ napadlo ji. „Nebylo by to poprvé, co útočník odjel v autě oběti.“

Pemberton se chápavě usmál. „V kuchyni visí dvoje klíče. A jsou tam i klíčky od auta,“ ujistil ji a předběhl ji s její další otázkou. „Podle všeho jí patří červená fiesta zaparkovaná o kus dál v ulici.“

Helen se opět zadívala na tělo. „Máme nějaké podezřelé?“

„Prozatím ne. Oznámila to nějaká žena. Z mobilního čísla přivolala i záchranku. Bohužel je nedohledatelné, jedná se o předplacenou kartu. Do telefonu se nijak nepředstavila. Než jsme dorazili na místo činu, už byla pryč.“

„Zvláštní.“ Helen se rozhlédla po místnosti. Tohle neodpovídalo obvyklému profilu vražedkyně. Přestože na ženy každoročně připadala zhruba čtvrtina vražd ve Velké Británii, jejich zločiny většinou nebyly doprovázeny bezdůvodným násilím, kterého se tak často dopouštějí vraždící muži. A zřídka kdy používaly střelné zbraně. Zaměřila se na modřiny na Naomině paži a obličej. „Nějací svědci?“

„Zatím ne. Policisté pořád ještě obcházejí okolní domy, takže se jim snad brzy podaří něco zjistit.“

„Dobře.“ Helen znovu přelétla pohledem po místnosti. Ať už to udělal kdokoli, vypadá to, jako by tudy projel parním válcem, než vypálil dvě kulky. Rozhodně se nechoval diskrétně. „Chybí něco?“

„Nevypadá to tak. Ale něco mi na tom neseď. Obrátil celý dům vzhůru nohama, jako by něco hledal.“

Jako by něco hledal... Televize s plochou obrazovkou a DVD přehrávač stály na svém místě. Herní konzole Wii ležela převrácená na podlaze.

„A co její kabelka?“ napadlo ji.

„Tu jsme našli ve skříni pod schody.“ Pemberton ukázal směrem k chodbě. „Dvacet liber v hotovosti, k tomu pár drobných a kreditní karty, všechno tam bylo.“ Na okamžik zaváhal. „Ale žádný mobilní telefon.“

Takže se nejedná o nepovedené vloupání, pomyslela si Helen. Pachatel hledal něco konkrétního, něco, kvůli čemu byl ochoten vraždit.

Zaujalo ji cosi na podlaze a sehnula se, aby to prozkoumala. Rámeček byl rozbitý a okraj potrhaný, ale jednalo se bezpochyby o fotografii oběti. Tytéž ohnivě zářivé vlasy jí z obličeje držely sluneční brýle. Rukou objímala kolem ramen nějakou blondýnku. Obě dívky na sobě měly džíny a zářivě barevné mikiny, na tváři široký úsměv. Oběma by tipovala tak kolem dvaceti. Z fotografie vyzařovalo mládí, vitalita a nekonečné možnosti.

Podívala se zpátky na tělo. „Máme čas smrti?“

„Podle patologa někdy mezi šestou a osmou hodinou, nic bližšího nám momentálně neřekne.“

„On už tady byl?“ Helen šlehla pohledem ke dveřím.

„Zrovna jste se minuli. Doktor Gooding dorazil ve stejnou dobu jako já, někdy kolem osmi čtyřiceti.“

„No to je báječné,“ zakoulela očima. Jejich rajón měli na starosti dva patologové, a právě Gooding nebyl zrovna vyhlášený svou přehnanou pečlivostí. A k tomu navíc nesnášel, když musel sloužit pohotovost. Do rána z něj pravděpodobně nic kloudného nedostanou. Otočila se a zavolala přes celou místnost: „Alane, můžu se tu porozhlédnout?“

Alan Jones, štíhlý muž s ostrými, výraznými rysy a s brýlemi na nose, pověřený dozorem na místě činu, se zrovna skláněl nad kulkou, která uvízla v liště, a pozorně si prohlížel její okolí. Zvedl k Helen pohled. „Jasně, ale šlapejte jen po bílém papíře. Něco už jsme sice nafotili, ale stopy jsou po celém domě. Vypadá to, že tu strávíme několik dní,“ odfrkl si.

„Dobře.“ Spěšně kývla na Pembertona a vypravila se sama chodbou směrem ke kuchyni. Téměř všechny skříňky byly otevřené. Všude kolem se po podlaze válelo rozbité nádobí, pánve a konzervy s jídlem. Opět se snažila nevnímat jen všudypřítomný

chaos. Kuchyň byla vybavená dvěma protilehlými linkami z borovicového dřeva, jedna z nich byla částečně vestavěná. Celkově působila dojmem, jako kdyby majitelům došly peníze na její dokončení. Ve vzdáleném rohu stál skládací stůl a o něj byly opřené dvě skládací židle. Dřez byl prázdný, nikde žádné nádoby nebo hrnky na kávu. Pouze na odkapávači ležely dvě sklenice na víno.

Promnula si ruce ve fialových rukavicích. Ve vzduchu byla cítit štiplavá vůně červeného vína. Jedna otevřená zásuvka byla plná návodů k obsluze kuchyňských spotřebičů. Ve druhé, kterou kdosi v horečné snaze něco najít úplně vytáhl, byla změř nabíječka k mobilním telefonům. Třetí skrývala sbírku pohlednic s přáním k narozeninám.

Helen se vydala po strmých schodech nahoru a opatrně při tom našlapovala na metr široký pás bílého papíru, který koberec pokrýval. Když konečně vystoupala do patra, pěkně ji bolela kolena. V prvním patře napočítala tři pokoje. Prošla kolem koupelny a zamířila do pokoje pro hosty. Růžová květovaná peřina a polštáře byly shozené z postele, na podlaze ležela prázdná zásuvka a kolem se válely deky, přehozy a náhradní polštáře.

Přesunula se do hlavní ložnice. Z knihovny kdosi vyhodil všechny knihy a na podlaze ležela hromada triček, košil a spodního prádla vysypaných z nedaleké komody. Otevřela skříň. Boty vytahané z krabic ležely nedbale jedna na druhé. Na ramínkách visely úhledně vyrovnané šaty, kostýmky i kousky běžného oblečení. Výrazný kontrast mezi spořádaně srovnaným oblečením a rozházenými botami Helen dost překvapil. Chvilí do skříně mlčky zírala a porovnávala ten rozdíl. Uklizené šaty byly odrazem skutečné Naomi, než někdo ve snaze cosi najít zpusťil její dům.

Při pohledu na ramínka si vzpomněla na svůj vlastní šatník, plný až k prasknutí. Přibližně tři čtvrtiny jejího oblečení

nikdy nespatriily světlo světa. Do většiny věcí se už nevešla a zatím nenašla čas je roztřídit. Naomi byla zjevně pořádkumilovná a nebylo pochyb, že známky její pečlivosti nesly i ostatní části domu.

Helen si povzdechla a vzpomněla si, jak ji v dětství peskovala vlastní matka. Uklizená domácnost znamená čistou mysl, říkala. Naomi Spenceová měla zcela jistě čistou mysl. Takže se tu nejspíš něco zvrtilo.

Vrátila se zpět ke schodišti a vešla do koupelny. Z rohového prádelníku byly vyházené všechny ručníky. Skříňka s léky byla stále otevřená a její obsah vysypaný do bílého umyvadla. Do konce i splachovací nádržka toalety byla otevřená.

Její pohled upoutaly bílé skvrny na okenním parapetu. Sklonila se, aby si je prohlédla zblízka. Jednalo se o zrnka bílé barvy.

Otočila se ke dveřím a zavolala na Pembertonu.

Vyběhl schody po dvou a během několika vteřin stál vedle ní. „Co se děje, šéfinpektorko?“

„Co myslíte, že by to mohlo být?“ Ukázala na zrnka prášku.

Sehnul se, aby se na ně podíval zblízka. „Myslíte, že by se mohlo jednat o kokain? Vypadá to jako zbytky nějaké lajny.“

„Zavolejte někoho z kriminalistů, ať odeberou vzorek. Pravděpodobně tu máme oběť s drogovou závislostí.“

Pemberton se vytratil a Helen se zamyšleně kousala do rtu. Zvažovala, jestli tu vrah nehledal drogy, když vtom zaslechla slabý zvuk. Ani se nepohnula a napjatě naslouchala. Nic. Jen co Pemberton vkročil zpátky do koupelny, ozvalo se to znovu. Přemýšlela, co by to mohlo být. Pemberton se chtěl podívat k parapetu, ale ona ho chytila za paži, aby se nehýbal. Překvapeně se na ni podíval a už otevíral ústa, aby něco řekl, jenže ona ho zavřetím hlavy umlčela. Zdálo se, jako kdyby to přicházelo z podkroví. Pustila jeho paži a pozorně naslouchala. Očima přitom tékala kolem ve snaze pochopit, odkud zvuk vychází. „Slyšel jste to?“

„Co?“

Opět se to ozvalo. Něco jako slabé poklepávání. Nebo škrábání. Potom to ustalo.

„To budou nejspíš chlapi dole...“

„Ne, přichází to odsud.“ Očima se zastavila na půdním poklopu. Kryt pořádně nedoléhal. Přivřela oči a zaměřila se na několik malých chomáčků skelných vláken, která vyčuhovala otvorem. Když se podívala dolů, viděla další chuchvalce, které se válely na podlaze pod ním.

„Někdo ho určitě nedávno otevíral,“ zašeptala.

Oba zůstali bez hnutí stát a naslouchali nesouvislému šustění, které občas zesílilo, potom ztichlo a pak se zase ozvalo. Přes všechny hluk, který sem přicházel z přízemí, nebylo snadné zvuky rozlišit.

„Něco tam nahoře je. Musíme se tam podívat.“ Přinesla z Naominy ložnice židli a postavila ji pod poklop.

Pemberton se na ni překvapeně podíval a tlumeným hlasem se zeptal:

„Snad nenavrhuje...?“

„Nejspíš to bude jenom myš nebo krysa.“

„Krysy nesnáším,“ otrásl se v ramenou.

Helen se na něj letmo usmála a pohrdavě si odfrkla při představě, že by se Pemberton, chlap jako hora, mohl bát tak malého tvora. Ani ona neměla krysy zrovna v lásce, štítila se především jejich ocasu, ale to momentálně nebyl ten největší problém. Ať už vrah hledal cokoli, mohlo se to skrývat právě tam nahoře.

„Počkejte,“ zarazil ji Pemberton a natáhl k ní ruku ve chvíli, kdy se snažila vylézt na židli. „I když se na ni postavíte, stejně tam nic nevidíte.“

Podívala se na něj se zdviženým obočím.

Zakoulel očima a vytáhl z kapsy malou baterku Maglite. „Nemůžu uvěřit, že se do něčeho takového pouštím.“

Židle se pod ním zavíklala, když na ni vyšplhal. Helen mu ji musela pevně přidršet oběma rukama, aby se přestala kývat. Pomalu nadzvedl poklop a protáhl otvorem hlavu. Všude bylo ticho. Dívala se, jak si svítí baterkou.

„Tak copak tu máme...“, ozvalo se shora.

„Co tam je?“

Vtom se ozval třepotavý zvuk, který byl stále silnější a hlasitější. Pod Pembertonem se ve zlomku vteřiny převrátila židle a on se sesunul na podlahu. Helen stačila naštěstí zavčas uskočit.

Celý dům se pod jeho vahou otrásl.

Vyděšeně na něj zírala, a když konečně zvedl hlavu a začal si rukou třít záda, úlevně vydechla: „Seane, jste v pořádku?“

Chvilí se na podlaze kroutil a srovnával si záda, a potom se zapřel o nohy a posadil se. „Všechno v pohodě, ještě že jsem přistál do měkkého.“

Nevěřicně se podívala na tenounký kobereček pod ním.

„Věřte mi,“ dodal a zakřenil se, „s touhle tělesnou konstitucí přistanete vždycky do měkkého.“

„Jste tam nahoře v pohodě?“ zavolal na ně zespodu Alan.

„Všechno v pořádku,“ zakřičela Helen. „Seržant Pemberton jen testoval kvalitu podlahových prken.“

„Hlavně mi nešlapejte mimo bílé papíry!“ ozvalo se ještě.

Pemberton se ušklíbl a odšoural se zpátky na papír. Sledovala, jak si rukou tře bolavá záda. „Určitě jste si nic neudělal?“

„Jsem v pohodě.“

Oba se opět zaměřili na místo, odkud vycházely podivné zvuky. Kolem hlavy jim v panice poletoval malý kos. „Nejspíš hledal teplé místočko, kam se nedostane sníh a kde by mohl zahnízdit,“ napadlo Pembertona. „Vlétl tam dírou ve střeše a vsadil bych se, že se mu už nepodařilo dostat se ven.“

Pevně sevřela rty a vzhlédla směrem k poklopu. „Bylo tam nahoře něco?“

Stále ještě si třel bolavá záda, ale když se jejich pohledy setkaly, zachytila v jeho očích povědomý záblesk. „Myslím, že bychom si měli dojít pro žebřík a pořádně se na to podívat.“

Eva přimhouřila oči, aby se lépe soustředila na silnici před sebou. Měla namířeno na sever a jemné sněhové vločky snášející se na čelní sklo ji téměř hypnotizovaly. Naomi. Proč nereagovala na její telefonáty, neodpovídala na zprávy? Možná nemohla. Po každé, když se ve vzpomínkách vrátila k předešlému pátku, měla pocit, jako by se knedlík v jejím krku zvětšoval. Ten den započala tahle noční můra.

Blížil se konec jejich týdenní dovolené. Projížděly Francii a cestou zpět do přístavu, odkud vyplouvaly trajekty, se občas zastavovaly, aby si vyfotografovaly dechberoucí panoramata, starobylé kostely a staré farmářské usedlosti.

Zastavily se na oběd v malém městečku na vrcholku kopce, necelou hodinu cesty severně od Paříže. Byl jasný jarní den, obloha bez jediného mráčku. Až na pár slovíček neuměla ani jedna z nich pořádně francouzsky. Vzpomněla si, jak moc ji mrzelo, že si nebyla schopna přečíst ani jídelní lístek nebo si popovídat s místními. Když byla malá, matka s otčímem navštěvovali vždy před každoroční dovolenou jazykové kurzy. Její nevlastní otec ji tím neuvěřitelně vytáčel a dodnes si vybavovala jeho slova: *Když navštívujeme cizí zemi, měli bychom mít snahu domluvit se alespoň trochu tamním jazykem. Místní lidé to ocení a budou se k nám chovat s větší úctou.* Byl by bezpochyby velice zklamaný.

Vzpomínala si, jak neustále řešily, co si mají dát k jídlu. A potom se svíjely smíchy, když zjistily, že *croque-monsieur* je ve skutečnosti jen opečený sendvič se sýrem a šunkou. Byl to jeden z těch vzácných okamžiků, kdy se něčemu skutečně od plic zasmály. Naomi se chechtala tak, až jí z očí tekly slzy. Eva nemohla

smíchy ani popadnout dech. Ve stejně veselém duchu pokračovala i cesta autem k nejbližší čerpací stanici.

Zatímco Naomi tankovala, Eva se pohodlně uvelebila na sedadle. Stáhla okénko, vystrčila ruku ven a užívala si čerstvý vzduch, který jí čechrал vlasy. Když se Naomi vrátila zpátky do auta a nastartovala motor, chtěla okénko zase zavřít. To se ale ani nepohnulo.

Zatlačila o něco silněji. Povysunulo se o necelý centimetr a potom se opět zadrhlo. Tohle byl speciální model Mini, který měl najeto jen 20 000 kilometrů. Modrá metalíza a interiér navržený Paulem Smithem byly bez poskvrny. Zkusila zmáčknout tlačítko ještě jednou, ale ozvalo se jen cvaknutí.

„No to je paráda!“ prohlásila Naomi. „Přesně tohle jsme potřebovaly.“

Eva si povzdechla a obě vystoupily z auta. Naomi měla pádný důvod k tomu, aby byla našťvaná. Měly to auto dovézt kamarádovi do Anglie výměnou za týdenní dovolenou. Určitě by ho nepotěšilo, kdyby mu ho přivezly s porouchaným okénkem. Ještě se obě chvíli pokoušely ho vytáhnout, ale bezvýsledně. Eva zkusila mechanismus uvolnit tím, že dveřní panel roztáhne, ale nakonec si do něj jen bolestivě zaklínila nehet.

Podívaly se na sebe. „Takhle to přece nemůžeme nechat,“ rozhodla Naomi.

Eva se rozhlédla kolem. Nacházely se uprostřed malého francouzského městečka. Naproti stála cukrárna s pestrobarevnou výlohou, z jedné strany sousedila s pekárnou, z druhé s kadeřnictvím. Když se otočila, zahlédla nedaleko od silnice malou autoopravnu a před ní zaparkované šedé auto. Nedokázala přečíst, co bylo napsáno na ceduli, ale za pokus to stálo.

Pojely k ní a zaparkovaly vedle starého šedého peugeotu. Dveře dílny byly otevřené, ale působila opuštěným dojmem. Nechaly auto venku a přes kaluže zaschlého oleje u vchodu vkročily

do slabě osvětlené garáže. Podél stěn byly vyrovnané plechovky s olejem a staré náradí. Ve vzduchu se vznášel silný zápach nafty.

„Haló?“ zavolala Naomi. Její hlas se vrátil ozvěnou zpátky. Obě dívky se na sebe rozpačitě podívaly. Eva se zrovna rozmýšlela, jestli by se neměly vrátit k autu, když vtom se ozvalo zaskřípání a zpod renaultu zaparkovaného na vzdáleném konci vyklouzlo tělo s baterkou v ruce.

Prošly garáží a zastavily se tváří v tvář muži s olivovou pletí. Modré montérky měl plné mastných skvrn, stopy oleje se mu usadily i mezi vějířky vrásek kolem očí. Promluvil s těžkým francouzským přízvukem a obě dívky na něj na okamžik zmateně zíraly. Eva ukázala na jejich mini a Francouz je následoval k autu. Pomocí posunků se mu snažila vysvětlit, jaký mají s okénkem problém.

Přikývl a zmizel do dílny. Když se zase vynořil, v ruce držel šroubovák a krátké páčidlo. Ukázal na ovládací tlačítko a souhlasně pokýval hlavou. Evu napadlo, že se mu tady moc moderních vozů s elektrickým ovládním okének do rukou nedostane. Vlastně si ani nebyla jistá tím, že se mu tady do rukou dostanou vůbec nějaká auta. Dívky na něj napjatě zíraly. Muž povolil pět šroubů a vypáčil panel, celý proces netrval déle než tři minuty.

Trochu s panelem zavíklal, aby ho mohl vysunout. Vtom překvapeně zalapal po dechu. Eva leknutím ucukla. Uvnitř dveří bylo zastrčeno několik hnědých balíčků pevně omotaných plastovou fólií a převázaných lepicí páskou.

Evin svět se tehdy zhroutil. Jen matně vnímala přítomnost muže vedle sebe. Francouz rozhazoval rukama a vzrušeně vykřikoval nějaká slova. Naomi pevně sevřela její paži.

Vůz, který jel před ní, nečekaně zabočil, čímž Evu přinutil zabrzdit a vrátit pozornost zpátky na vozovku. Za normálních okolností by řidiče proklela, ale ne teď. Teď se stále ještě vzpomínala ze vzpomínek na minulý pátek. Z očí se jí draly slzy.

PRAVDU NEUMLČÍŠ

Jak je možné, že se jejich život během jednoho jediného dne tak nenávratně změnil? A teď tohle. Zvedla ruku z volantů a prsty si prohrábla dlouhé světlé vlasy. Nebylo to poprvé, co si přála, aby na tu dovolenou nikdy nejezdily.

Kapitola třetí

Helen se rozhlédla po místnosti a očima přejížděla prořídle řady svého týmu. Vzhledem k tomu, že je Hamptonshire jen menší policejní jednotka, byla často nucena uvolňovat své detektivy, aby mohli vypomáhat při místních operacích na jiných odděleních. V tomto období se však alespoň část jejích mužů mohla vrátit zpátky, a to především díky stoupajícímu tlaku na dořešení odložených případů. Rozsáhlé škrty v policejním rozpočtu jim snížily počty civilního podpůrného personálu minimálně na polovinu. Přesto jim alespoň bylo umožněno využít pro své kanceláře hamptonské ústředí, které se nacházelo nejbližší místa činu a jehož vyšetřovací místnost již byla vybavena počítači, telefonními linkami a bílými tabulemi. V téhle době byl člověk vděčný i za takovéto maličkosti.

„Takže se pojďme všichni soustředit,“ pokračovala v brífinku. „Co může vést někoho k tomu, aby prolezl půdním prostorem až do domu oběti, obrátil ho kompletně naruby, napadl jeho majitelku a potom ji zavraždil?“

Poté, co Pemberton prozkoumal půdní prostor, prohlédli důkladně všechny okolní domy a zjistili, že se někdo vloupal zadním vchodem do opuštěné řadovky jen o tři vchody dál.